

TOTEM

dobrušských skautů

roč. 6 červenec/srpen 2013

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři a příznivci!

Dva měsíce utekly jako voda a já mám tu čest přivítat vás u posledního předprázdninového čísla časopisu Totem. Jelikož jsou prázdniny krátké, nebudu to moc zdržovat a přejdu rovnou k obsahu.

Hned na následující dvoustraně naleznete přehled všech letošních táborů, se všemi důležitými kontakty, termíny a pro případné návštěvy i mapu, na které je znázorněno, kde se jednotlivá tábořiště nacházejí.

Následuje obvyklý blok Střediskové dění, ve kterém kromě již tradičních zpráv z oddílových činností naleznete např. Ondrův zápis z 1. amatérského ultimate frisbee turnaje, ohlédnutí za R&R cyklovýletem od stejného autora a dva různé články z již tradiční akce Sběr kamení na Záhoří. Nezapomněli jsme ani na Svojsíkovy závody skautů a skautek, jejichž okresní kolo se

konalo v Kostelci nad Orlicí, a tak si můžete přečíst článek jak z pohledu hlídky, tak z pohledu stanoviště. A protože se jedna hlídka Mohykánů umístila na krásném 1. místě, postoupila do krajského kola v Jinolicích, které pro nás zdokumentoval Martin.

Samozřejmostí jsou i rubriky Tip na..., konkrétně v tomto čísle Tip na zajímavý výlet od Ondry, Tip na knihu, ve kterém se s Lachtošem podíváme opět na knihy Julese Verna (samozřejmě na jiné než v předminulém čísle), a Tip na film, který se zaměří na filmy žánru drama. Na konci čísla, kromě citátu a tiráže, naleznete také tradiční

rubriku Skauti jinde – tentokrát te půjdeme na návštěvu do našeho bývalého okresního města, zkrátka Totem, jak jste na něj zvyklí.

Závěrem vám za celou redakční radu přeji krásné prázdniny, dětem a vedoucím, ať si užijí tábory a všem našim čtenářům, ať nám zůstanou věrni i po prázdninách. A nezapomeňte, další číslo vychází již v září.

INI OGIC

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	24 - Tip na výlet
Obsah	- Skalní Vlčí rokle stále zevřena!
3 - Rozpis táborů	Co s tím?
5 - Střediskové dění	26 - Tip na film
- Oddílová činnost	- Drama
- Létaající talíře na stadionu v Dobrušce	28 - Skauti jinde
- Sběr kamení na OZ	- Rychnov nad Kněžnou
- Okresní kolo SZ v Kostelci nad Orlicí	30 - Poslední stránka
- R&R cyklovýlet	- Uzávěrka
- Krajské kolo SZ v Jinolicích	- V příštím čísle
21 - Tip na knihu	- Tiráž
- Jules Verne - 2. část	31 - Citát

ROZPIS TÁBORŮ

*JUNÁK – svaz skautů a skautek ČR,
středisko DOBRUŠKA
Domašínská 476, 518 01 Dobruška
IČO 42885281
www.junak.dobruska.cz*

TÁBOROVÝ PŘEHLED PRO LÉTO 2013

Stavění	Masty		5. – 6. 7. 2013
	Orlické Záhoří		27. 6. – 30. 6. 2013
Tábory	Masty	Meďátka	7. 7. – 13. 7. 2013
		Světlušky	13. 7. – 26. 7. 2013
	Orlické Záhoří	Slunečnice + Mohykáni + Vlčata	30. 6. – 13. 7. 2013
Bourání	Masty		26. – 27. 7. 2013
	Orlické Záhoří		14. 7. – 17. 7. 2013

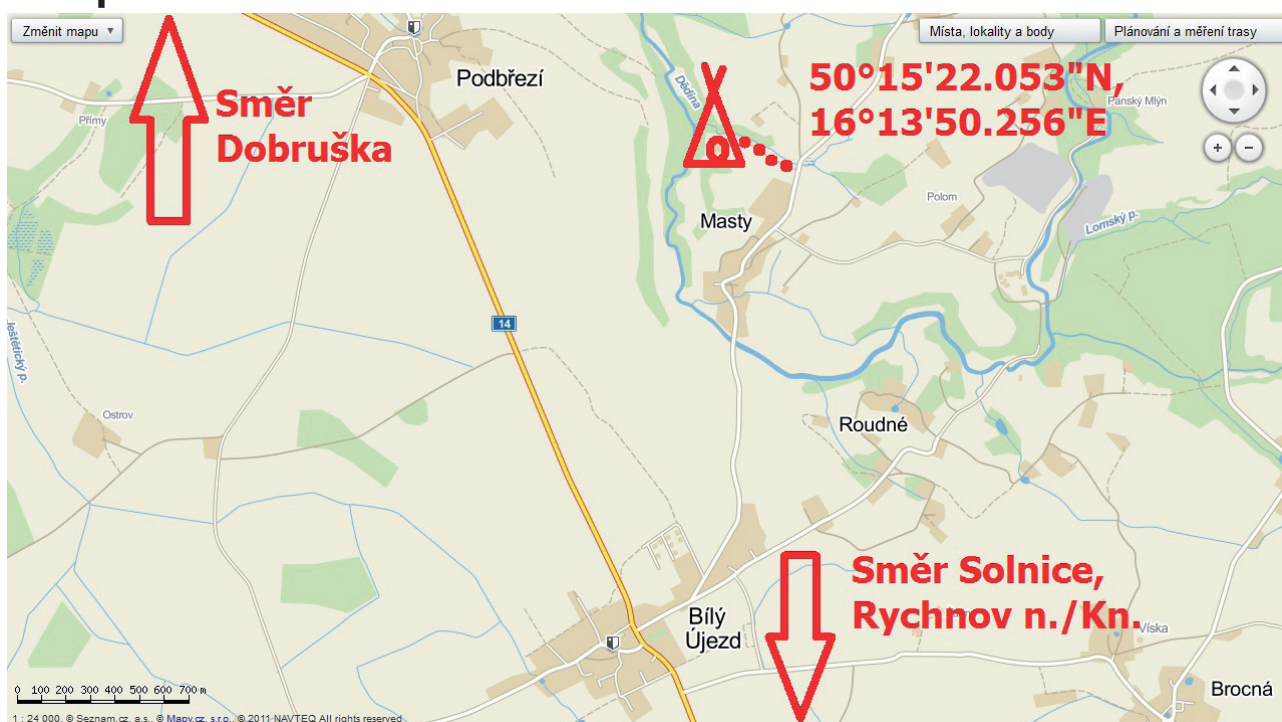
KONTAKTNÍ DETAILY PRO DANÉ TÁBORY

	HL. VEDOUCÍ	ZÁST. VEDOUCÍHO	ZDRAVOTNÍK	DALŠÍ VEDOUCÍ
TÁBOR MASTY MEĎÁTKA	Iva Němcová (732 672 574)	Jiří Novák (724 907 649)	Iva Němcová (732 672 574)	Lenka Frymlová, Veronika Bělinová, Hana Laštovicová, Kateřina Kubečková, Miroslava Drašnarová
TÁBOR ORLICKÉ ZÁHOŘÍ	Václav Pavel (603 527 193)	Jiří Martinek (721 646 693)	Jiří Martinek (721 646 693)	Stanislav Škoda, Daniela Dítětová, Hana Benešová, Pavčina Štaffová, Radek Wildmann, Jan Chmelař, Luboš Petr, Jiří Hanousek
TÁBOR MASTY SVĚTLUŠKY	Kateřina Potočková (731 004 767)	Tereza Hamplová (608 882 242)	Kateřina Kubečková (721 462 306)	Kateřina Voglová, Marie Obršálová, Petr Krahulec

TÁBOR V ORLICKÉM ZÁHOŘÍ
(Vlčata + skautky Slunečnice + skauti Mohykáni)
návštěvní neděle - 7. 7. 2013

TÁBOR V MASTECH
(předškolní Meďátka + Světlušky)
návštěvní neděle pro tábor Světlušek - 21. 7. 2013
pro tábor Meďátek se obraťte na hl. vedoucí tábora

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

ODDÍL MEĐÁTEK

Haló, tady zpravodajství z oddílu nás nejmenších – Meďátek, včetně vlčácké přípravy – Tygrů. I když bylo v uplynulém období počasí jak na houpačce, my jako správní skauti jsme se snažili být při schůzkách co nejvíce venku. Mezi naše oblíbené destinace patří hřiště za základní školou, trojice nebo park u divadla. Cestou na tato místa se snažíme poznávat i různá dobrušská zákoutí, abychom se všude dobře vyznali.

Občas nás samozřejmě počasí pěkně vypeklo, a tak jsme polopromočení z deště dorazili zpět do klubovny. Tam jsme v pohodě pokračovali v našem blbnutí, které není až tak úplně nevinné, protože při tom cvičíme tělo, paměť a základy skautských dovedností. Umíme už krásně zatlouct hřebík, rozseknout polínko nebo uvázat jednoduchý uzel.

Na poslední schůzce před táborem jsme si také procvičili, jak se kdo jmenuje včetně našich vedoucích, abychom na

táboře nevolali na někoho „hele pojd' sem“ nebo „paní učitelko“, apod. Jede nás na tábor naprostá většina, už se moc těšíme a v příštím Totemu se o tom určitě dozvíte.

Přejeme všem bráškům a sestřičkám pohodové tábory a celé prázdniny.

Ifik

Poslední dva měsíce školního roku měla vlčata docela napilno, ale vezmu to pěkně popořadě, přičemž vynechám májové oslavy, o kterých jste si buďto už přečetli nebo ještě přečtete.

Takže první věcí, o které se chci dnes zmínit je oddílovka, kterou jsme měli 24.5. Na této schůzce bylo asi 15 vlčat a šli jsme na Trojici lovit. Vlčata lovila medvědy (hrál Radek), dále gepardy (moje maličkost) a slony (Luboš). Medvědi byli pomalí a lehce dostupní, ale dostali za něj málo peněz. Slon byl taky pomalý, ale dobře ukrytý, tak za něj bylo nejvíc peněz. Gepard se pohyboval kdekoliv, ale byl hrozně rychlý, a tak byl mezi medvědem a slonem. Dále tam byla prodejna (Honcajs), do které lovci ulovené maso nosili. Ale po lese chodil myslivec (Káně), který pokutoval ty, kteří neměli licenci na lov zvěře. Takto proběhla velká část schůzky, po níž jsme se vrátili do klubovny a začali úřadovat. Rozdali dukáty a pozvánky na červenové akce a pozvánku pro rodiče táborníků. Na konci jsme zakřičeli pokřik, který (snad) slyšela celá Dobruška.

Týden na to, konkrétně 1. 6. se konala výprava vlčat, jejíž hlavním cílem bylo zdolat nejvyšší vrchol, nejbližšího pohorí (Orlických hor), a to Velkou Deštnou. V osm hodin se u klubovny vzhledem k předpovědi počasí sešlo jenom 6 vlčat a 3 vedoucí, přičemž 1 z nich byl od mohykánů. Následoval autobusový přesun do Deštného v Orlických horách k hotelu Orlice, odkud jsme už pěšky začali stoupat směr Luisino údolí. Po necelých 2 kilometrech stoupaní jsme toto údolí dobyli a podařilo se nám najít cache. O tom, co to

cache je jste mohli číst v jednom z minulých čísel. Až do teď nám počasí přálo, sluníčko svítilo. A tak po krátkém odpočinku jsme opět začali stoupat. Po necelých sto metrech se počasí začalo kazit, mlha začala houstnout. Čím jsme byli výš, tím hustší mlha byla. A najednou se před námi zjevil vrchol Velké Deštné, který jsme jen tak přešli a usadili se v chatě horské služby. Tam jsme se poprvé setkali s rychnovskými světluškami. Po obědě z vlastních zásob jsme se vydali na Masarykovu chatu. Při cestě se opravdu rozpršelo, a tak jsme vytáhli pláštěnky. Došli jsme na parkoviště pod Masarykovou chatou a nastala otázka co dál? Autobus nám jel ve tři odsud, což za dobrého počasí bylo i na hru, kterou jsme měli v plánu, ale vzhledem k dešti jsme se vydali podél sjezdovky dolů do Deštného v Orlických horách na autobus. Tam jsme opět potkali rychnovské světlušky (kluci mohli jste se zachovat jako gentlemani), které s námi jeli až do Dobrušky. Vzhledem k tomu, že rodiče si pro děti měli přijít až ve 4 hodiny a teď bylo krátce po druhé, tak jsme v klubovně sušili věci a hráli hry. Ale nejprve dostali vlčáci za úkol zjistit téma tábora. V klubovně hledali nápisy na papírcích a z nich se to dověděli. A co se tedy dověděli? Tématem jsou zlatokopové a na letošním táboře nebudou sami. Následovala docela oblíbená hra ostrůvky, která byla v určitých momentech velmi napínavá. Po této hře jsme rozdali usušené věci a odešli do svých domovů.

Závěrečnou akcí v letošním školním roce byla poslední oddílová schůzka spojená s dražbou. Na této schůzce jsme nejprve odešli z klubovny za školu

Fr. Kupky, kde jsme hráli zombíčí vybíjenou. Šlo o normální vybíjenou, kde vybitý člověk se stal zombím, který měl za úkol se nechat vybit. Hlavním úkolem v této hře bylo přežít, nebo-li zůstat posledním člověkem ve hře. Po této hře se utvořili dvojice, které si propletli ruce za zády a sedli si k sobě zády. Po odstartování se snažily zvednout se. Následovalo to samé ve trojicích, čtveřicích, peticích a šesticích. Vzhledem k tomu, že vlčat bylo 23, bylo k dotvoření skupinek tak, aby hrála všechna vlčata mojí maličkosti a Káněte. Poté jsme se přesunuli do klubovny a vyvstala otázka, kdo umí nejlépe hospodařit s dukáty a tím celoroční hru vyhrál? Vzhledem k tomu, že jsme po celý rok měli tři družiny, byli i tři vítězové (vlastně čtyři). Ze středečních vlčat vyhrál Matěj Lenfeld a Tonda Novák, ze čtvrtečních Vojta Španiel a z pátečních Jirka Ježek. Třikrát umí všem vítězům. Poté už postupně od nejlepšího po nejhoršího vybírali odměny. Poté dostali ještě pamětní list, dvě záložky a knížku od Vaška. Naposledy v tomto školním roce zazněl u klubovny náš pokřik a rozešli jsme se domů.

A co dál? Prázdniny a tábor. A co fotky? Jsou, a to z výpravy na Velkou Deštnou.

Tak nazdáááááááár.

Albi

Květen a červen uplynuly, jako voda a začínají nám vysněné prázdniny. Ale než se rozprchneme na skautské tábory, je mým úkolem vám sdělit, co jsme za ty 2 měsíce prožily ve skautském životě. Začátkem května jsme dolaďovaly přípravy na Svojsíkovy skautské závody, které letos proběhly 11. – 12. května v Kostelci nad Orlicí. V sobotu ráno jsme se i s Mohykány sešli na autobusovém nádraží, kde jsme jeli autobusem do Opočna a pak přímo vlakem do Kostelce. Když jsme přijeli, ubytovaly jsme se a proběhl nástup všech družinek. Po nástupu všichni na ráz vyrazili. Letošní závody byly trochu odlišné od minulých. Byla to jakási forma výpravy, kde si děti musely uvařit oběd, najít stanoviště podle mapy apod. S každou družinou chodil jeden vedoucí z jiného oddílu, který měl za úkol pozorovat chování družiny a vzájemnou spolupráci. Počasí nám moc nepřálo, ale skauti přece nejsou z cukru a tak se všichni ve zdraví vrátili zpět. Druhý den bylo vyhlášení výsledků. Naše Slunečnice se umístily na krásném 3. místě a

dostaly za to pétanque. V dalších schůzkách jsme už hrály jenom hry. Jedna schůzka byla spojena s mohykány, měli totiž za úkol zjistit, za co pojedeme na tábor. Téma letošního tábora jsou INDIÁNI. V červnu se také konala poslední výprava, na kterou dorazila jenom Jája. Jely jsme na Nový Hrádek, kde nás čekala Mirka. Šly jsme se projít po Hrádku. Potom jsme dorazily na náměstí, kde jsme si daly oběd a hrály jsme karty. Také jsme se šly podívat za jednou bývalou skautkou Čitou. Podívaly jsme se u ní na koníka a Jája si ho mohla i vyčesat. Také se i na něm povozila. A pak už

jste pomalu šly až do Rokole, kde jsme opět hrály karty. Na jednu začalo pršet, tak jsme se schovaly pod přístřešek. Když déšť ustal, holky z Hrádku se vracely domů a my s Jájou jsme čekaly na autobus. To je asi za tyto poslední 2 měsíce vše. Společně se Slunečnicemi Vám chceme popřát krásné prázdniny a dalších dobrodružných skautských zážitků. Skatu zdar a těšíme se na tábore.

Danča

LÉTAJÍCÍ TALÍŘE NA STADIONU V DOBRUŠCE 4.5.2013

Měly průměr 27 centimetrů, přesnou váhu 175 gramů, bylo jich k vidění asi deset a dva z nich létaly celý den na stadionu v Dobrušce v sobotu dne 4. 5. 2013 sem a tam. Nebojte, nemluvíme o útoku malé mimozemské civilizace právě na Mekku místních sportovců, ale o veřejné sportovní soutěži smíšených družstev v populární hře s létajícím diskem, která nesla honosný název **1. amatérský ultimate frisbee turnaj v Dobrušce**. Jednalo se v tomto ohledu o velkou premiéru v celém dobrušském regionu, kterou jsme si ve třech lidech pod záštitou místního Junáka Dobruška vzali na hrb a snažili se zúčastněným nadšencům vytvořit krásný amatérský turnaj podle vzoru těch profesionálnějších. S místními ochotnými fotbalisty F. C. Santus jsme si dohodli zapůjčení travnatých ploch u stadionu pro nalajnování dvou hřišť, aby si přihlášených 8 týmů (tj. přes 50 sportovců!) mělo kde zasoutěžit a řádně se vyběhat. Ačkoli většina zúčastněných hráčů hru podle daných pravidel nikdy předtím více nehrála, během

prvních zápasů se ukázalo, že je velmi jednoduchá a dá se užít velká zábava i na té (s prominutím) nejnižší úrovni, stačí mít správného sportovního ducha. O oblibě tohoto sportu svědčí i fakt, že turnaj přijelo podpořit svou účastí jedno družstvo až z matičky Prahy a rovněž hráči mnoha týmů byli z různých koutů naší vlasti. Celodennímu zápolení přálo mezi dvěma deštivými dny skvělé počasí a možná to byla odměna za veškeré nadšení nejen nám organizátorům, ale hlavně těm, kteří běhali skoro (a někdy doslova) do padnutí na hřištích, aby pro

svůj tým vybojovali cenné body do turnajové tabulky. První turnajový pohár z ultimate frisbee v Dobrušce si zcela právem odvezl herně nejlepší tým „**Stromasky**“ (Praha), druhí skončili „**Filmáčovci**“ (Dobruška) a bronzový post obsadil tým „**Brrečíme za Kalanetiku**“ (Dobruška), rozdílů však byly minimální. Místní tým „**Osma**“ hrál nejvíce fair-play a získal ve všech turnajích ultimate frisbee velmi uznávanou cenu - nazývanou jako Spirit of the Game. Již tak na pohled zajímavý turnaj obohatila ke konci uvolněná dovednostní soutěž v hodu diskem na cíl. Slovní pořadatelské uznání (i ostatních týmů) si pak vysloužil tým zdejších fotbalistů F. C. Santus, který odehrál bojovně nejen celou základní část turnaje a téměř všechny finálové zápasy, ale ještě navíc v mezičase dvě fotbalová utkání na vedlejším hřišti!

Všem zúčastněným týmům i divákům patří velký dík, bez nich by turnaj neproběhl tak skvěle a hladce a samozřejmě ani vůbec. Děkujeme rovněž všem sponzorům akce (před-

vším Kandu, Prodosu, místnímu pekařství p. Klobase, Pivovaru Dobruška, Podorlické sodovkárně, Komerční bance a dalším), kteří věnovali velmi milé a pěkné ceny pro vítěze i všechna další družstva a pomohli nám tak ukázat, že v Dobrušce umíme společně udělat povedené amatérské turnaje různého ražení, za které se nemusíme stydět!

První „zatěžkávací“ ročník máme za sebou a už nyní s jistotou můžeme jako organizá-

toři tvrdit – uvidíme se příště, s dvojkou na počátku názvu této sportovní akce a snad v ještě hojnějším počtu nadšených týmů!

Za skautský organizační tým turnaje

(text byl otištěn v Dobrušském Zpravodaji – červen 2013)

SBĚR KAMENÍ NA OZ 8.5.2013

„OPERACE TÁBOŘIŠTĚ“

Akce měla sice proběhnout už dva týdny před tím, než byla nakonec uskutečněna, ale to se ještě na loukách plavily řeky bahna a v celých Orlických horách si jaro dávalo načas. Dá se vlastně tvrdit, že letos zima přešla rovnou do léta. Tradiční skautská brigáda, při níž pomáháme Ondrovi Hulcovi na orlickohorských polnostech za menší úplatu, se tedy musela na poslední chvíli přesunout na květnový termín státního svátku – je snad lepší oslava než práce?

Zatímco stěžejní část celé výpravy, slovy přesně jedenáct členů, měla úkol zcela jasný, jednoduchý, ale fyzicky náročnější – traktorista se svým strojem si je odvezl dle instrukcí na různé louky, kde sbírali kameny a vše, co překáží při sekání. O tom, jak to proběhlo, si určitě přečtete zde od někoho jiného (včetně zlomeného krumpáče pro děti či zapadnutí traktoru do bahna). Já vám místo toho povyprávím, co se stalo se mnou a MM, dvěma jedinými členy, kteří státní svátek nebrigádničili na otevřených pláních, ale na naší malebné táborové louce.

A nebudu to nijak protahovat – práce bylo akorát, takže jsme se ani nepředřeli, ale ani neflákali – vysbírali jsme pod smrkem za latrínami poházené kameny, aby mohl Petr s traktůrkem zajet při sekání klidně až do kořenů stromu, dále jsme srovnali symbolické drnové hroby samotných letních latrín, které si po zimě špatně sedly. Během těchto prací jsme si stihli posedět u studánky a opéct buřt, nicméně to nejtěžší, co jsme si sami vymysleli, nás teprve čekalo. Po zimě (či jaru?)

se objevilo na louce nedaleko volejbalového hřiště hnusné a velmi špatně zadělané ohniště, žluté drny naházené na vrstvě popela nepřežili a navíc dohromady působily v jinak krásné louce jak pěst na oko. A tak jsme se rozhodli s MM k husarskému kousku, kdy jsme naložili potřebnou „záplatovací výbavu“ do auta, odjeli na neznámé místo a vyloupili pohledný zelený drn se stejným průměrem (1,5 metru, přátelé!), který jsme po částech naložili do kufru auta na igelit (ach, ten úklid potom, co musel MM dělat!) a odvezli zpátky na louku, kde vyměnili za stávající „hnus“ (a ten zase odvezli na nové místo). Byla to docela makačka, ale zase jsme posunuli úroveň obhospodářování naší skautské „vymazlené“ táborové louky směrem ke světovému rekordu. Bohužel to nebylo vše – v poloměru 10 metrů okolo ohniště bylo v trávě zašlapáno a zarostlo na miliony malých klacíků a vzhledem k tomu, že byly skoro téměř v cestě z tábora k umývárkám u dřevárny, kam chodí děti velmi často bosi, rozhodli jsme se hrabat a hrabat. A nakonec jsme se každý prošli s plným „žokem“ do bažiny asi pětikrát, abychom tam nahrabané poklady vysypali. Nicméně určitě ještě něco zbylo pro nevyužité stavěče...

To už se ale oběd dávno přehoupl do odpoledne, zjistil jsem od Tínka situaci brigádníků-sběračů a dohodli jsme se na srazu v cca 15:30 na statku, zbývala nám asi hodinka času, a tak jsme v prudkém jarním slunci, které na nás vykouklo po několika předešlých popršených dnech, leželi na louce a nechali se mile překvapit nejen návštěvou Jany P., která také využila

krásné počasí, ale hlavně s sebou nepředvídatelně přivezla dva ztracené skautské syny – Mogice a Bejbina, dva kamarády do deště. Chvilku jsme na louce vzpomínali na staré časy, Bejbin vběhl do řeky a my jsme ujížděli při řevu obra zpátky do vesnice, protože hodinky neúprosně naznačily nechtěnou hodinu. Nečekaně jsme museli vydržet u statku ještě asi hodinku, než přijela celá parta brigádníků, neboť jim zapadl traktor do bahna (jak to přesně bylo, nevím sám...).

Další brigáda v Orlických horách je tedy za námi, táborová louka je poměrně dobře připravena na táborovou sezónu (ještě to chce vymyslet vstup do řeky, protože řeka s břehem dělá svoje a nejspíše udělat nějaké kůly..) a ostatní si aspoň zatím vydělali nějakou korunu a pomohli Ondrovi.

Na viděnou zase při dalších pracovních činnostech!

„OPERACE KAMENÍ“

„Tak to nakonec dopadlo!“
– I tak by se dal okomentovat letošní sběr kamení v Orlickém Záhoří, který se konal 8. května.

Původně jsme měli jet na Záhoří již v dubnu, ale podmáčené louky to nedovolily, a tak se Ondrové domluvili na tomto květnovém dni. Ještě pár dní předtím to vypadalo, že se lepšího počasí prostě nedočkáme. Asi každého z nás, co jsme měli jet, napadlo, zda se brigáda opět nezruší, ale nestalo se tak. A to je rozhodně dobře!

Ve středu 8. května jsme se tedy sešli o půl osmé u klubovny. Ondra Hulc chtěl oproti předchozím rokům méně lidí, jelikož pro nás neměl tolik práce, a tak nás jelo asi třináct, z toho dva z nás (Ondra a Minimogic) jeli pracovat na táborovou louku. Naložili jsme náradí a následně i sebe do aut a vyrazili. Na statku nám Ondra dal základní pokyny a byl nám přidělen větší ze dvou

traktorů. Menší traktor dostali skauti z Třebechovic, kteří byli na brigádě s námi a měli mezi sebou i mladší a hlavně menší členy. Nejprve nás páni řidiči zavezli na louku, která byla dobrým začátkem, jelikož kamenů tam bylo poskrovnu. Do oběda jsme stihli ještě další, která byla také poměrně nenáročná na práci – nic velkého nás zde nečekalo. Oběd jsme strávili na statku, kde jsme si užívali sluníčka. Počasí tento den opravdu neuvěřitelně vyšlo, a tak jsme během pauzy vyměnili oblečení na jakousi letnější variantu, jak se dalo.

S Třebechovičáky už jsme se odpoledne nepotkali. Pracovali jsme poblíž Bedřichovky, kde jsme už nacházeli i větší kameny, a tak bylo stále co dělat. Povedlo se nám zase jednou zlomit krumpáč, tudíž jsme si museli nechat dovézt ještě další. Šutry nebyly zas tak malé, jak předpokládal Ondra. Zhruba po čtvrté hodině jsme měli odpracováno. Naskákali jsme tedy na

vlek, abychom o pár chvil později mohli zase vyskákat, jelikož jsme zapadli. Řidič byl veselá kopa, a tak nám s úsměvem na tváři „vyčinil“, že jsme moc pracovali. Netrvalo dlouho a přijel nás vytáhnout druhý traktor. Dovezli nás pouze k silnici, odkud Ondra odvezl akorát naše řidiče, aby si mohli na statku vyzvednout auta a následně nabrat nás. A tak náš pracovní den skončil. Všichni jsme byli červení od sluníčka a myslím, že minimálně většina z nás byla spokojená – byl to pěkně strávený slunečný den. Tak třeba zase za rok.

Kamča

OKRESNÍ KOLO SVOJSÍKOVÝCH ZÁVODŮ

- KOSTELEČ NAD ORLICÍ 11. – 12. 5. 2013

Z POHLEDU HLÍDKY

Dne 11. – 12. 5. 2013 (sobota, neděle) se v Kostelci nad Orlicí konalo okresní kolo Svojsíkova závodu skautů a skautek pro rychnovský okres. Z Dobrušského střediska se závodu zúčastnily celkem tři družiny. Dvě družiny Mohykánů, Bobři a Jestřábi a jedna družina Slunečnic. Celkem se závodu účastnilo deset družin, šest chlapeckých: Rychnov, Nové Město nad Metují, Vamberk, Kostelec, 2x Dobruška a čtyři dívčí: Rychnov, Opočno, Vamberk, Dobruška. Závod byl rozdělen do tří modulů, modul Před závodem, Modul přežití a modul Závod. Asi dva týdny před závodem měly družiny čas, na zpracování úkolu v rámci modulu Před závodem, což spočívalo v zakreslení osmi bodů do mapy Kostelce a okolí podle přiložených souřadnic, tyto body byly pozice jednotlivých stanovišť v modulu Závod. Start modulu závod byl v sobotu ráno. Družiny odstartovaly najednou a rozprchly se do Kostelce a jeho

blízkého okolí po zmíněných osmi stanovištích. Na každém stanovišti se plnila jedna disciplína: První pomoc, Byrokracie, Znalost rostlin, Krizové situace, Živé obrazy, Hledání informací, Přepalování provázku, Posílání a příjem zprávy. Zároveň s modulem Závod probíhal i modul Přežití, který byl hodnocen doprovodem z jiného střediska, než byla družina. Tento modul měl za cíl prověřit, zdali je družina schopna se sama po téměř celý den uživit z rozpočtu šedesáti korun na člověka. Bo-

dováno bylo například to, jak družina zvládá nákup potravin, zhotovení ohniště, uvaření jídla, zahrazení ohniště a mimo jiné i včasný návrat na ukončení závodu v šest hodin večer. Po ukončení závodu se stavěly stany, opékaly vuřty a rozmlouvalo o uplynulém dnu, zahrála se také jedna společná hra, po které už se šlo podle chuti spát.

Druhý den po snídani nastalo velké vyhlášení. Z dívčí kategorie postoupila do krajského kola pouze vítězná družina a to Ještěrky z Rychnova. Naše Slunečnice obsadily třetí místo. V chlapecké kategorii byla, díky vyššímu počtu závodících družin, dvě postupová místa. První místo zaujali naši Mohykáni družina Bobři a druhé postupové místo obsadili Sokoli z Nového Města. Druhá družina Mohykánů – Jestřábi se umístila na pátém místě. Po vyhlášení, gratulacích a drobných rychlých oslavách se dokončilo uklízení a následoval odjezd domů.

Jirka

Z POHLEDU STANOVIŠTĚ

Po dvou letech se opět konalo základní, pro nás okresní, kolo skautských (čili pro skautky a skauty) Svojsíkových závodů. Dvoudenní „výpravová“ varianta nad jednodenním závodem zaslouženě vyhrála, a tak se na 10 hlídek sešlo při trochu škaredém a šedavě zataženém nebi na základně v Kostelci nad Orlicí v sobotu 11. května pod taktovkou Jirky - Námořníka, aby všichni zavodili celý den, přespalí a teprve druhý den v neděli odjeli domů. O tom, jak závody probíhaly na trati, se dočtete v jiném textu, já jsem se totiž s několika dalšími účastnil právě zajištění jedné z disciplín...

Přípravy byly dlouhé, jako vždy. Pro letošní ročník jsme i jako Dobrušáci přidali řádně a aktivně ruku k dílu a díky mé osobě (tím se nechvám, to prostě konstatuji) a dalším ochotným jedincům – především Lachtyho a dále Maruše O., Katce V. a Standovi, jsme společnými silami vytvořili zajímavou disciplínu první pomoci, která jinak bývá na závodech pro děti asi tím nejneoblíbenějším a nejnudnějším stanovištěm, a ostatním střediskům ukázali,

že umíme udělat dobrý a kvalitní program pro děti a nejsme jenom nějací „kecálisti“. Zvolili jsme strategii „lepší jednou zažít a vyzkoušet, než tisíckrát slyšet“ a vynechali jsme teoretické bláboly, kraviny a příručkové nesmysly, které nezvládne mnohdy ani trénovaný dobrovolník (a které jsou přesto považovány za základ) a vsadili jsme kartu na maskování jednoduchého zranění v kombinaci s dalšími prvky simulujícími běžnou situaci – to totiž dětem v rozmezí 10 – 15 let, kterými skautky a skauti jsou, bohatě stačí!

Počasí nám na závodech neprálo (ačkoli mohlo být ještě mnohem horší, zase tak dob-

ré prostě nebylo...), a tak jsme ještě trochu na poslední chvíli upravili pravidla a všechno dění u nás na stanovišti, abychom to přežili dobře my i děti. Standa s Kátou se tedy ujali svých rolí dvou horolezců, z nichž právě Standa měl v noze zapíchnutý nepěkný kus zakrváceného klacku, tržnou ránu na obličeji, ležel na zemi, směle komunikoval a Káta zatím zmateně pobíhala okolo, všechny rušila svými dotazy, připomínkami a čas od času omdlávala. To vše ve standardní výbavě horolezců, takže bylo nemilým překvapením, že více než polovině hlídek nevadilo lano spojující dva horolezce, přičemž Káta běhala okolo a všem při vykonávání obvazových technik právě mokrým a špinavým lanem vadila. A když se vyvolená část hlídky plnící tuto „situaci“ rozhodla volat záchranou službu, museli použít na počátku přidělenou vysílačku, z níž se, ku nemilému překvapení všech aktivních zúčastněných, ozvala skrytá „dispečerka“ Maruška a komunikovala v roli záchrané služby (nikoli, že by poskytovala rady, ale ptala na základní informace – kdo, co, kdy, kde, kolik?) a nebyla to jenom nefungující rekvizita – kolik překvapených

obličejů, když ze v šumění zformoval lidský hlas!

Druhým obětavým figurantem pro část hlídky byl Lachty, svorně nasimuloval pád cyklisty a s vykloubeným ramenem a poraněným kotníkem se nechal obskakovat. A děti byly zase překvapené – vždyť ony toho cyklistu také musely nejprve z kola šetrně dostat, než ho mohly ošetřit!

Moje role (a role kostelecké Verči, která nám pomáhala) byla jednoduchá – jako rozhodčí pozorovat, nezasahovat do průběhu, bodovat a na závěr zhodnotit před nastoupenou jednotkou.

A jak už to tak bývá, na stanovišti jsme byli osm hodin, více jak polovina hlídek ale přiběhla zcela na konci a z celodenního nudění (co taky dělat v zimě a dešti pod stromem, kde se ani nedal kloudně rozdělát přístřešek?) nás rádně vytrhly.

Chyb bylo k vidění více než dost (lépe řečeno: více než by bylo zdrávo!), první pomoc totiž není o jedné náplasti a krásně uvázaném obvazu na ruce ve vyhráté klubovně za všeobecného veselí. Je to soubor činností zachraňujících člověka – dobře

sdělené informace záchranné službě (volá se až po zjištění situace a základních informací!), dobrý popis místa, zranění, nehody, rovněž tedy poskytnutí života zachraňující pomoci (to jsou ty naše slavné obvazy, dezinfekce, stabilizované polohy atd.) a také neohrožení dalších jedinců nehody či jejich zajištění (zmateného člověka v šoku přece nelze poslat k silnici mávat záchranné službě!). Bodové zisky na našem stanovišti nebyly nijak velkolepé, většinou se sice pohybovaly nad dobrým průměrem, ale několik hlídek odešlo pro zarážející neschopnost (jejich vedoucí, ať už jsou z kteréhokoliv střediska, prominou, nemyslím to výsměšně ani zle...) například zavolat zá-

chrannou službu (na čemž i jedna hlídka kuriózně skončila na náš pokyn, protože se už na to nedalo déle dívat – naprosto nijak nepomohla ležícímu zraněnému za celých 5 minut a mezi sebou se všichni po tuto dobu dohadovali, kdo vlastně zavolá záchranku...) či jakkoliv vyřešit stávající překerní situaci zraněného člověka (někdo zavolal záchrannou službu a dále nijak nepomohl...).

Po závodech jsme se převlékli do suchého, dali buřt, družili se s ostatními činovníky a neformálně se společně v pozdním večeru s dalšími sešli na malé radě navozující různá témata a diskuse pro nadcházející okresní sněm na konci května (chceme vůbec „okres“? jak to bude dál? aj.). Bylo fajn slyšet některé názory a i společnost těch, co se sešli, byla příjemná a sršela mnohdy kdejakým vtípkem.

Druhý den ráno proběhlo vyhlášení výsledků, počasí se nezměnilo, ani nezhoršilo, děti přežily (a ačkoli v noci byly hrozně unavené, ráno v 6 už musely stávat – však to znáte!) a my s kompletně naloženým autem všech lékáren a plachet a dalších věcí z klubovny jsme zase vyrazili na zpáteční cestu (vedoucí se svými hlídkami jeli

po vlastní ose a byly jsme na sobě zcela nezávislí...). Závody pro mne osobně skončili v pondělí odpoledne, kdy jsem vrátil všechny věci do klubovny, srovnal je, usušil a zamkl za sebou.

Jo, málem bych zapomněl to nejdůležitější: mohykánská hlídka Bobrů vyhrála chlapčickou sekci, skončili první. Další Mohykáni – Jestřábi – skončili třetí, stejně jako Slunečnice ve své kategorii. Všem gratulace a hodně zdaru do dalších závodů,

především Bobrům na „krají“!

Byly to předlouhé a náročné závody (i pro nás na stanovištích), ale dětem se snad líbily!

P.S. Doufám, že hovořením o chybách hlídek výše jsem nikoho nerozlobil nebo nenařknul. Chtěl bych jenom především vedoucím otevřít oči, aby první pomoc zkoušeli pravidelně, vymysleli nějakou vtipnou hru a nedělali z ní jenom suchou „disciplínu“ v klubovně, když zrovna prší – vyčistit ránu, nalepit náplast a povyprávět o ošetření uštknutím hadem umí každý – ale umí to i předvést v praxi či v modelové situaci?

R&R CYKLOVÝLET 17. - 18.5.2013

Bylo to nedávno v zimě, co zazněly různé hlasy, že by zase mohl onen slavný roverský kmen něco podniknout, někam vyrazit a něco společně vymyslet. A tak se i stalo, vymysleli jsme. Proč se ale nikdo nezúčastnil, je záhadou (anebo možná není).

Společně s Lachtym jsem dal po novém roce dohromady víkendovou akci, která kombinovala cyklistiku i pěší tak, aby si užil každý a nebylo to přitom moc náročné ani povalečské. Pozvánky jsme rozeslali včas, v zimě, na emaily všech dostupných roverů (i několika dalším lidem), nakonec se nám ale ozvalo zpátky kusů jenom, co na prstech jedné ruky lze spočítat, ale kromě GORa všichni odpadli a nám tak nezbylo nic jiného než v prazvláštním květnovém čase vyrazit jenom ve třech – tím však lépe, domluva byla jednodušší, protože jsme akci upravili dle svého.

V pátek dopoledne jsme sedli na dvoukolé vynálezy a vyrazili jsme z Dobrušky směrem do Trutnova, kde se Lachty honosí novým bydlením a které potřeboval od nás zkontrolovat a schválit. Ačkoli počasí v týdnu

bylo všelijaké a na víkend opět hlásili hnusně, neodradilo nás to. Přes Bohuslavice, hráz na Rozkoši a Skalici jsme dorazili za skvěle slunného a trochu větrného počasí až do Ratibořic, kde jsme si ještě před zámkem v lese dali první pauzu a menší svačinu, protože jsme rozhodně nikam nespěchali. Projeli jsme okolo zmiňovaného zámku, známého Viktorčina splavu i Starého Bělidla, které v našich hlavách vždy bude evokovat parodickou audio verzi Babičky, než tisíckrát proklínaný literární výtvar Boženy Němcové samotný. Předlouho podél Úpy, stinným lesem, ale žádnými

extrémními kopci ani terénem jsme projeli Babiččiným údolím až k cyklistické odbočce na Libňatov. To už se mraky začaly scházet v kraji Krakonošově a nebe nabralo místo modravého nádechu kovový lesk. Poslední nechutně dlouhý kopec z Úpice nad Trutnov a hurá! Vjíždíme do Trutnova, našeho dnešního cíle. Vymotali jsme se skrz několik křižovatek a zajeli k Lachtymu domů.

Uklidili jsme kola a umyli se, neboť jsme následně vyrazili na místní vyhlídku nad Trutnovem, kde stojí dokonce památník věhlasného „Franty Pepy jedničky“ a odkud jsou nádherné výhledy na hřeben Krkonoš a trutnovskou Zelenou louku. Tento výšlap už nadobro unavil nohy a při návratu nás dokonce zastihl déšť, který nám jenom potvrdil naši myšlenku – ochutnat místní chmelový mok přímo v pivovarské restauraci a dát si něco dobrého k jídlu za odměnu. Jaká pohoda sedět za deště pod slunečníky a nikam nemuset! Večer už jsme se jenom odebrali zpátky do bytu (pěkné to máš, kamaráde, moc pěkné!), podívali se na pohyblivé obrazy ze snowboardingu i sci-fi

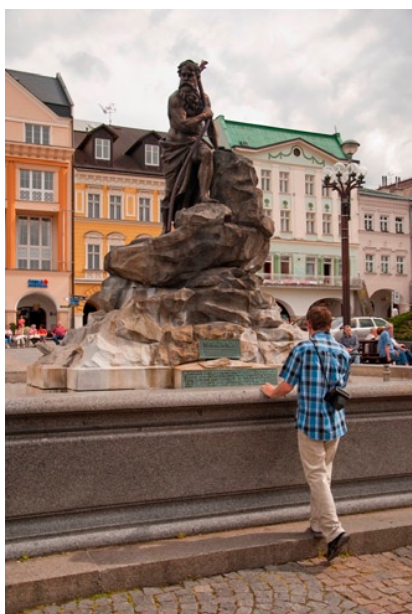
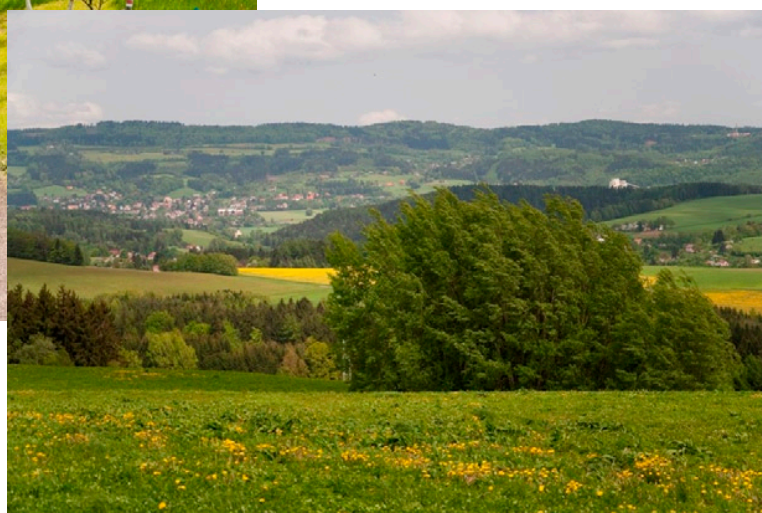
ražení a za bubnování deště do parapetu šli spát.

Druhý den jsme podle úplně původního plánu měli jet do Krkonoš, ale už v pátek v Dobrušce jsme věděli, že nepojedeme, sobotní počasí venku navíc horské turistice nepřálo, takže jsme se rozhodli dobře. Místo toho jsme vyrazili na den otevřených dveří trutnovské pobočky ABB a Lachty nám ukázal své pracoviště. Trutnov semknutý černými mraky dal jasně najevo, co si o myslí a v dešti jsme se odebrali zpět pro kola, dali rychlý

oběd a vyrazili vlakem do Opocna. Tam se náhle zjevilo slunce, modrá obloha a po černavě nebylo ani památky. Dorazili jsme s úsměvem (a s unavenými třísly při nezvyklém pohybu na kole z předešlého dne...) do Dobrušky, nebe se rozjasnilo a nastal zcela jiný den. To už nás ale netrápilo, svoje jsme si „odbyli“ ...

I tak to byla naprosto skvělá akce, trochu sportu, trochu pohody, žádné bláznění. A hlavně – naplnění (aspoň z poloviny) slibu, že někam pojedeme

a bude to na kolech. Tak to má být! A tobě, roverský kmene, zase dáme vědět příště. Ale ty nepřiďeš, protože si v duchu myslíš, že nemáš čas – a tak si tu alespoň v Totemu přečteš, o co jsi přišel... Nebo se mýlíme?

KRAJSKÉ KOLO SVOJSÍKOVÝCH ZÁVODŮ

- JINOLICE 7. – 9. 6. 2013

Dne 7-9 června se naši Mohykáni (Adam, Kukačák, Dudy, Potok, Koumes, Pavel CH.) zúčastnili krajský závodů v Jinolicích pořádaný okresní radou Jičín. Jak již z data vyplývá, byla to naše menší výprava na 3 dny.

Vyrazili jsme v pátek odpoledne kolem 17:00. Pro mě tato cesta byla velmi zajímavá, protože jsem se vracel z vodáku nevy spalý a unavený. Nakonec jsme tam dojeli, ubytovali se v penzionu a šli na informační schůz-

ku. Poté jsme si s kluky sedli a užívali krásného počasí. (Byl to jediný krásný víkend na začátku června). Druhý den vše začalo. Naši startovali až po obědě. Před obědem dělali Brány, což je něco jako stanoviště na trati, ale dělá to jen jeden z družiny a každý má jinou dovednost. Poté Mohykáni vyšli na start. Jak probíhal závod, nemůžu říct, protože jsem tam nebyl. Když přišli a odpočinuli si, tak byl čas na večeri. Po večeri byl modul

Přežít. To nebylo nic jiného než noční orienták. Další den ráno byla jen snídane a vyhlášení výsledků. Asi jak už všichni víte, vybojovali si krásné 3 místo, což je velmi dobré a dokonce si našli o nové kamarádky. Závěrem bych jim rád poděkoval, že vybojovali 3. místo a zvedli laťku zas o trochu výš, než jen vyhrát okresní kolo a krajského se jen zúčastnit.

Martin

TIP NA KNIHU

JULES VERNE - 2.ČÁST

Jak jsem v minulém čísle slíbil, tak vás dnes seznámím s volnou trilogií, kterou tvoří romány *Děti kapitána Granta*, *Dvacet tisíc mil pod mořem* a *Tajuplný ostrov*. Předem bych chtěl ale upozornit, že v tomto Tipu na knihu bude objasněn děj všech tří knih i to, jak se navzájem prolínají. Proto těm, kteří by se nechtěli ochudit o překvapení z děje, doporučuji místo čtení tohoto článku raději vzít do ruky knihu a tuto trilogii si přečíst sami.

Děti kapitána Granta

Tento román je "prvním" dílem volné trilogie a stal se jednou z nejčtenějších Vernových knih. Verne vložil do tohoto prostého, ale napínavého příběhu mnoho zeměpisných, přírodovědných i národopisných poznatků o Jižní Americe, Austrálii a Tichomoří, a jako dobrý znalec lidských povah vykreslil v dětech kapitána Granta opravdové hrdiny, kteří jsou i dnes vzorem statečnosti a odvahy.

Příběh začíná 26. července roku 1864, kdy posádka jachty Duncan ulovila v Severním průlivu mezi Irskem a Skotskem žraloka kladivouna a v jeho útrokách objevila tři neúplné listiny. Byly napsány francouzsky, anglicky a německy a obsahovaly zprávu o ztroskotání lodi Britannia s kapitánem Grantem a posádkou na 37° 11' jižní šířky (údaje o zeměpisné délce byly bohužel nečitelné). Majitel jachty lord Glenarvan neváhal ani okamžik a vydal se společně se svou manželkou, kapitánem Johnem Manglosem, majorem Mac Nabbsem, roztržitým zeměpiscem Jacquesem Paganelem a s Mary a Robertem Grantovými, dětmi ztraceného skotského kapitána, na dobrodružnou záchrannou výpravu, která v podstatě znamenala cestu kolem světa po 37. rovnoběžce.

Výprava začala pátráním v Jižní Americe, kde však ani pochod přes Andy nepřinesl žádaný výsledek, poté naši přátelé zamířili k břehům Austrálie. Zde se setkali s lodníkem Britannie Ayrtonem. Ten je provázel po Austrálii, vyklubal se z něj však podvodník a vůdce trestanců, kteří chtěli získat jejich majetek. Nakonec se cestovatelé přes velké útrapy dostali na pobřeží, ale jejich jachta tam na ně nečekala, omylem před jejich příchodem odpulula. Na malé lodi dopluli Skotové na Nový Zéland. Zde však padli do rukou lidojedů. Naštěstí je zachránil Robert, který uprchl. Díky Paganelovi se dostali k moři a zde je čekalo velké překvapení. Vody zde

křižoval Duncan s v podpalubí uvězněným Ayrtonem. Náhoda přivedla jachtu k malému ostrůvku Tabor, kde měl být lodník vysazen. Jaké však bylo překvapení, když zjistili, že ostrov je obydlen třemi trosečníky, kapitánem Grantem a dvěma námořníky. Román končí ponecháním Ayrtona na ostrově a šťastným návratem domů.

Dvacet tisíc mil pod mořem

Toto je "druhý" díl volné trilogie. Děj románu začíná roku 1866, kdy se v anglických listech objevila zmínka o jakémsi mořském netvoru ohromných rozměrů, který napadá lodě. Tímto úkazem se zabývali i vědci. Jedni říkali, že je to ponorka a druzí tvrdili, že se jedná o dosud neznámého tvora. Nakonec Američané vyslali na moře fregatu *Abraham Lincoln*, která měla za úkol záhadu vyjasnit. Výpravy se zúčastnil také francouzský přírodovědec profesor Aronnax se svým sluhou Conseilem, kteří se na lodi seznámili s harpunářem Nedem Landem. Výprava byla dlouho neúspěšná, až jednou večer spatřila posádka světelnou záři vycházející kousek od lodi. Fregata se pokusila tvora pronásledovat a harpunovat. Najednou se však obluda otočila a plula ohromnou rychlostí směrem k lodi, se kterou se vzápětí srazila. Profesor Arronax, jeho sluha Conseil a harpunář Ned Land spadli do širého moře. Zachránili se na hřbětě obludy, o které však brzy zjistili, že to opravdu není ryba, ale ponorka. Z té vylezli čtyři muži, vtáhli je dovnitř a uvěznili v tmavé ko-

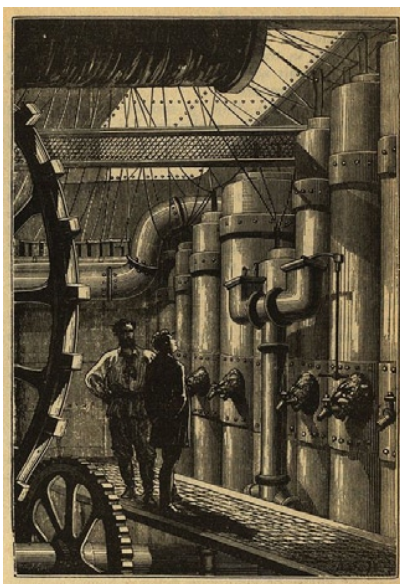
moře. Příští den je tam navštívil jakýsi muž, který se představil jako kapitán Nemo (latinsky *nikdo*), a oznámil jim, že se nacházejí v ponorce *Nautilus*, kterou nikdy nesmějí opustit, aby nevyzradili její tajemství. Jako nedobrovolní cestující prožili při podmořské plavbě neuvěřitelné příhody, poznali netušené krásy mořského dna a poučili se o přírodních zvláštностech oceánů.

Nedaleko marockých břehů objevili zbytky starodávné Atlantidy. Profesor Aronnax spatřil zbytky vodovodu, několik chrámů a také pozůstatky přístavního mola. Zkázu atlantské civilizace zřejmě zavinila podmořská sopka, doposud činná. Jejím vlivem zde zřejmě došlo i k mutaci mořských živočichů, neboť výprava kapitána Nema zde potkala četné mořské příšery. Propluli tzv. *Arabským tunelem*, tj. podmořským tunelem pod Suezským průplavem, který spojuje Středozemní a Rudé moře. Tunel objevil kapitán Nemo, neboť si všiml že v obou mořích žijí stejní živočichové a z toho usoudil, že obě moře musí být propojena. Procházeli se ve skafandru, který vynalezl kapitán Nemo, po mořském dně (ocelová nádrž na vzduch,

kteřou byl skafandr vybaven, pojmula dost vzduchu na desetihodinový pobyt pod vodou). Málem zemřeli udušením pod Jižním pólem, když byla ponorka uvězněna v mase ledu, nemohla se vypořádat a obnovit zásobu čerstvého vzduchu.

Přes tyto zážitky se zejména harpunář Ned Land nesmířil s tím, že by měl v ponorce strávit zbytek života. Vhodná chvíle k útěku nastala až nedaleko norských břehů. Ned přemluvil k útěku i profesora, který byl na Nema velice rozzloben, protože Nemo krátce předtím potopil válečnou loď „*pozemských tyránů*“ (tj. koloniální mocnosti, které kapitán Nemo vyhlásil válku). Všichni tři zajatci uprchli z ponorky na člunu a zachránili je místní rybáři.

Zatímco o původu a dřívějším životě tajemného kapitána Nema se v knize již nic víc nedovíme (podrobnosti jsou uvedeny až v třetím díle trilogie *Tajuplný ostrov*), *Nautilus* je popsán poměrně detailně. Autorova fantazie se ale v knize drží v mezích technické pravděpodobnosti a proto román působí i dnes velmi přesvědčivě.

Tajuplný ostrov

Poslední díl trilogie. S před-

cházejícími díly je spjat některými postavami a částečně i místem děje. Opět patří mezi nejčtenější Vernovy knihy.

Za americké občanské války „*severu proti jihu*“ uprchne balónem z jižanského zajetí skupina pěti severanů vedená Cyrusem Smithem. Jejich balón je větrnou smrští zahánán nad moře, kde je zničen, a uprchlíci se zachrání na pustém ostrově v jižním Tichém oceánu, 2000 km od nejbližšího obydleného místa, ostrovů Polynésie. Na počest amerického prezidenta a bojovníka proti otrokářství Abrahama Lincolna jej nazvou *Lincolnův ostrov*.

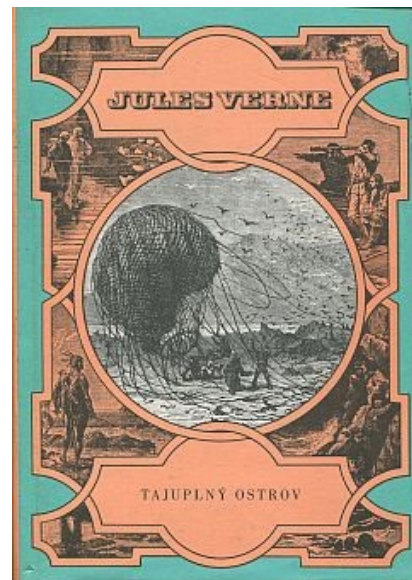
Po zajištění holého života využijí trosečníci všech svých vědeckých a technických znalostí a přírodních podmínek ostrova k vybudování pohodlného sídla. Ve skupině trosečníků jsou zastoupena různá povolání (inženýr, lodní tesař, novinář, přírodopisec), je tu vedle nedospělého chlapce také černocho a později dokonce i bývalý trestanec Ayrton (postava z románu *Děti kapitána Granta*), kterého trosečníci našli na blízkém ostrově Tabor. Ti všichni spojí síly, aby přemohli svízele svého postavení a ovládli přírodu ve svůj prospěch. Verne tím oslavuje

lidskou solidaritu, sílu kolektivu a přátelství mezi lidmi.

jachta *Duncan*, přijíždějící pro Ayrtona.

6

S románem *Dvacet tisíc mil pod mořem* spojuje tuto knihu postava umírajícího kapitána Nema, jehož ponorka *Nautilus* má na ostrově základnu. Tím se z klasické „robinzonády“ stal vědeckofantastický román. Kapitán Nemo nejprve tajně trosečníkům pomáhá a torpédem zničí loď pirátů, nemůže však odvrátit sopečnou katastrofu, jež ostrov zničí. Po objevení Nemo trosečníky seznámí se svou minulostí: Je indický kníže Dakkar, který byl duší povstání sipáhijů v roce 1857. Po rozdrčení povstání s dvaceti nejvěrnějšími vybudoval *Nautilus* a přijal bojové jméno Nemo. Muži postupně umírali. Osamělý Nemo se uchýlil do jednoho z přístavů, jež tajně vybudoval, a šest let v něm pobýval, dokud se nesetkal s Cyrusem Smithem a jeho přáteli. Nakonec požádá trosečníky, aby po jeho smrti *Nautilus* potopili otevřením kohoutů, které umožňují naplnit ho vodou. Brzy po potopení *Nautilu* je ostrov zničen výbuchem sopky. Trosečníci se zachrání na jeho posledním skalisku, které ještě vyčnívá nad vodou, a před smrtí hladem a žízní je zachrání

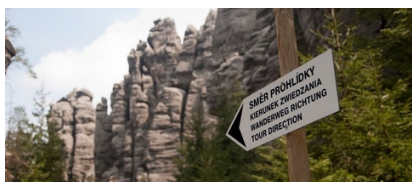

Jules Verne

TIP NA VÝLET

SKALNÍ VLČÍ ROKLE STÁLE ZAVŘENA!

GO S TÍM?

Vlčí rokle, jediná oficiální spojovací turistická cesta **mezi Adršpachem a Teplickými skalami** v lokalitě **CHKO Broumovsko**, je **stále uzavřena**. I tak se ale dá do Teplických skal vyrazit na poctivý půldenní výlet světově ojedinělou lokalitou!

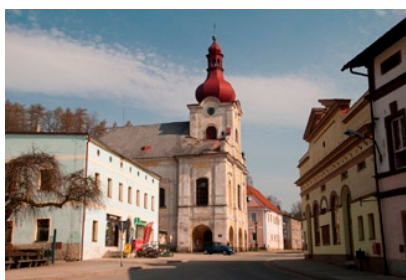
Co je s roklí?

Vlčí rokle, kterou prochází žlutá turistická značka mezi Adršpašskými skalami a Teplickými skalami, je od loňského roku kvůli **výměně žebříků a pozemních (i nadzemních) lávek** uzavřena (paradoxně: před 4 lety proběhla obdobná výměna a správa CHKO toto vysvětluje zvyšující se návštěvností cesty a rychlému opotřebení materiálů). Při vstupu do skalní oblasti nás uvítá cedule „vstup do Vlčí rokle na vlastní nebezpečí“ a i když se nejedná o životu nebezpečnou túru, pokud bychom chtěli projít, je to minimálně znamení, že se máme připravit na cokoli. Mnoho turistů to tak právem odradí a ti, kteří přesto

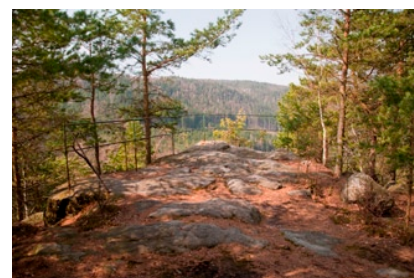
Vlčí roklí projdou, budou trochu více umazaní než obvykle a při větším moku také ozkoušejí výdrž svých bot a oblečení. Oznámené znovuotevření Vlčí rokle bylo trochu **alibisticky stanoveno** na „léto 2013“, což je stejně tak červen jako srpen. Nezbyvá nic jiného, než si přát, aby ono „léto 2013“ přišlo do CHKO Broumova co nejdříve a my opět mohli bez varovných cedulí vběhnout do lákavé skalní rokle...

Vzhůru na Lysý vrch

Teplice nad Metují nabízí tři vlakové zastávky, několik zastávek autobusu, a tak se do těchto míst Broumovského výběžku dostaneme poměrně dobře pomocí veřejné dopravy a nemusíme se tak strachovat o zaparkování a návrat pro motorového oře.

Ideální pro výstup je **vlaková zastávka Teplice nad Metují - město**, která je přímo v centru dlouhého údolního města. Ať už jsme přijeli z jakéhokoli koutu České republiky (či ciziny), určitě budeme po jízdě trochu ztuhlí - ještě, že se nad Teplicemi tyčí **Lysý vrch (611 m n. m.)**, který leží na **žluté turistické značce** a z města na jeho vrcholek vyběhneme s přehledem za necelou hodinku. Uvítá nás **skalní vyhlídka na Teplice nad Metují** pod námi a na skalní útvary všude okolo.

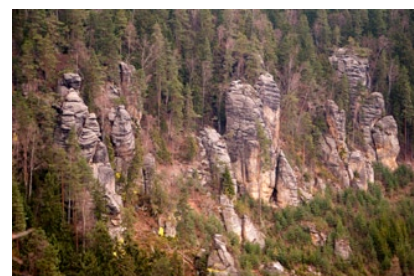
Po **žluté turistické značce** rovněž vrcholek po svačině můžeme opustit a sestoupit **prudce dolů až k Metují** a přilehlému autokempu u **vstupu do skalní oblasti**. Buď se trefíme do správné roční doby, nebo budeme muset zaplatit za vstup (slevové kartičky s sebou!).

Dřevořezba

Pecny Chleba!

Ze Střmenu

Po **modré turistické značce** se vydáme dovnitř skalního komplexu a dojdeme přes několik zajímavých útvarů s různými podobami až k železným schodům, které se zdvihají **nekonečně nahoru**, kam až oko dohlédne. Jedná se o výstup na vrcholek bývalého **hradu Strmen**. Rozhodně nevynechejme a nahoru vyběhněme! Jedná se o **parádní vzdušný úsek** na konci na dřevěných schůdkách. A výhledy stojí rovněž za to! (Nezapomeňme cestou nahoru obdivovat přístup do Strmenu v dobách, kdy ještě železné schody nebyly instalovány!)

Po návratu zpátky na cestičku **pokračujeme po modré značce** dál dovnitř, směrem **k bývalé horolezecké chatě**, z které jsou dnes již jenom kamenné základy, a jedinou budovou v této oblasti je tak červená správcovská „chajda“ s nápisem „**U Skalní nevěsty**“. Odtud začíná zhruba **dvoukilometrový okruh centrem Teplických skal**.

Nejprve se pěšina probíjí mezi semknutými skalami vedle potůčku, avšak potom vstupuje na otevřenou louku s krásným výhledem na **Martinskou stěnu**. Mnoho skal má své popisky s ukazatelem a je jenom na naší

bystrosti, zda útvary rozeznáme, či nikoliv.

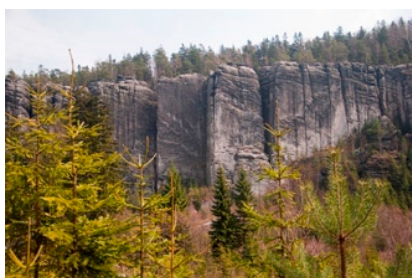
Projdeme tzv. **Sibiří** a teprve na místě každý pochopí smysl tohoto názvu. Je-li v oblasti okolo dvaceti stupňů Celsia, tak v tomto úseku bude **klidně okolo nuly** a od úst nám půjde pára. To vše na několika metrech, za záhybem skály. Neskutečné. Sníh zde čas od času vydrží klidně celé léto.

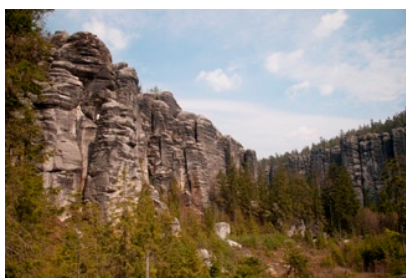
Po návratu k bývalé horolezecké chatě nám zbývá už jenom pohodově **dojít zpátky** ke vstupu do skal a počkat si na nejbližší vlakový či autobusový spoj domů!

Trasa

Teplíce nad Metují - Lysý vrch - vstup do skal - Strmen - bývalá horolezecká chata - okruh Teplickými skalami a zpět do Teplic nad Metují (ne více než 12 km)

Martinské stěny

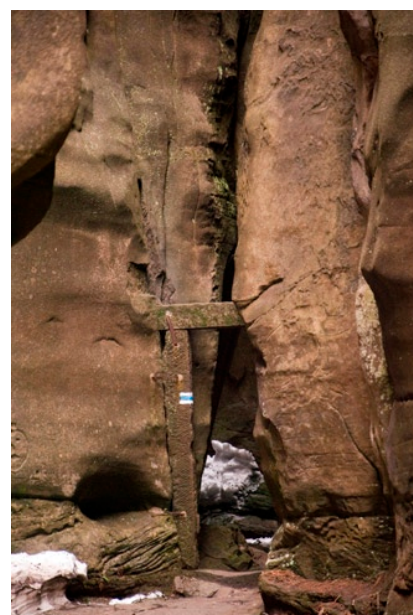
Nitro Teplických skal

Teplická Sibiř!

Odjezd vláčkem

Skalní futra

TIP NA FILM

DRAMA

Vzhledem k nedávným vrtochům počasí, se může stát, že prázdniny nebudou pořád slunečné a špatné počasí nás zažene někam pod střechu. Nechci samozřejmě malovat čerta na zeď, doufám, že bude hezky. V krajním případě, že špatné počasí bude přetrvávat, není však na škodu znát pár filmů, na které se dá podívat. V dnešním dílu rubriky Tip na film jsem pro vás vybral 5 filmů žánru drama, které podle mého stojí za zhlédnutí. K prázdninovému období by se sice možná více hodily komedie, ale...

Náš vůdce (2008)

V německém filmu Náš vůdce, sledujeme učitele gymnázia Rainera Wengera, který má během týdenního projektu probírat různé formy vlády. Studenti nevěří, že v moderním Německu se může prosadit diktatura a tak se Wenger rozhodne odstartovat experiment s názvem Vlna. Donutí studenty nosit stejné oblečení, aby nebyly vidět majetkové rozdíly, posadí slabší studenty do lavic k silnějším, aby jako celek byly výkonnější, ukáže studentům efekt společného pochodování, vymyslí vlastní pozdrav a logo a vybuduje si kolem sebe pevnou základnu. Některým studentům se to nelíbí a tak z hodin odchází, nicméně většina stojí při Wengerovi a pevně mu naslouchají. Členové Vlny jsou však stále více odtrhávání od zbytku spolužáků, po městě sprejují loga Vlny a když se jeden ze studentů objeví u Wengera doma a nabídne mu, že bude jeho bodyguard, Wen-

gerovi dojde, že zašel příliš daleko. Chce projekt Vlna okamžitě ukončit, ale už je pozdě. Vlna se vymkla kontrole...

Zarážející na celé věci je, že film je inspirován skutečnou událostí, která se stala v roce 1969 v Kalifornii. Podle této události byla napsána kniha a na její motiv bylo natočeno velké množství filmů. Film Náš vůdce je jedním z nich a i když se v mnohém s knihou rozchází, stále je skvělým a šokujícím filmovým zážitkem. Zajímavost na závěr: Ve všech zemích kromě ČR se film prezentuje pod názvem Vlna (v originále Die Welle).

Edith Piaf (2007)

Edith Piaf, vlastním jménem Edith Giovanna Gassion, byla nejslavnější francouzská šansoniérka. I přes ne zrovna šťastné dětství, kdy vyrůstala v nevěstinci, se dokázala stát hvězdou světového formátu. Životopisní snímek Edith Piaf mapuje celý Editin život, od narození přes první lásku, zemřelé dítě, první úspěchy, chorobu, úmrtí snou-

bence, závislost na morfiu a alkoholu, napsání nejslavnějších šansonů až po předčasnou smrt ve 47 letech. To všechno v syrové formě a s perfektním hudebním doprovodem, a tak se více než dvouhodinový film stává skvělým zážitkem.

Francouzsko-britsko-český koprodukční snímek se zčásti natáčel v Praze, a tak se ve filmu mihne v několika rolích i pár českých herců a hereček. Co se týče úspěchů, film byl přijat kritiky i diváky velmi kladně a získal několik ocenění. Marion Cotillard, představitelka hlavní role, získala 7 cen, včetně Oscara a tuzemského Českého lva. Film samotný se pak stal prvním francouzským filmem, který získal více než jednoho Oscara (kromě herečky v hlavní roli obdrželi Oscara i maskéři).

Pravidla lži (2006)

Děj českého filmu Pravidla lži z roku 2006 se odehrává v prostředí terapeutické komunity. 11 lidí se zde snaží zbavit své minulosti, která nebyla úplně růžová. Někteří kradli, někteří lhali a je-

den z nich i zabíjel. Zatím není jisté kdo. Skupina lidí se na to snaží společně přijít a přiznat si to. Nejsou to trestanci, jsou v léčebně dobrovolně a snaží se zapomenout na svoji minulost. Aby však na něco mohli zapomenout, je nutné si nejprve do detailu vzpomenout.

Snímek režíroval a dokonce k němu i napsal scénář, dnes již celkem úspěšný režisér Robert Sedláček. Autor strávil sám týden v terapeutické komunitě, kde vyslechl řadu příběhů, na kterých posléze založil příběh filmu. Co se týče ocenění, film získal 2 České lvy a několik dalších cen a vzhledem ke „kvalitě“ současných českých filmů se na něj rozhodně neuškodí podívat. Nebudete litovat.

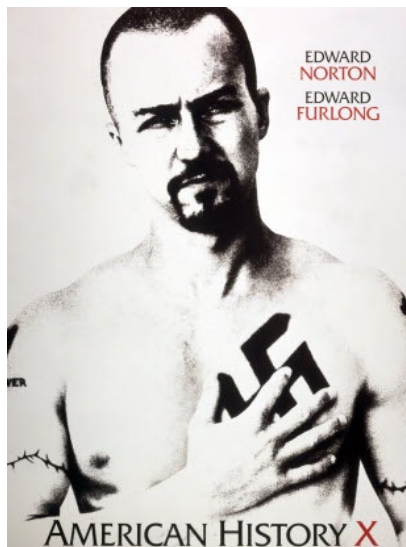

Kult hákového kříže (1998)

Dva bratři, Derek a Danny, oba skvělí a chytří studenti. Poté, co je jejich otec hasič zastřelen při požáru černošským dealem drog, starší z bratrů Derek vstupuje do organizace skinheadů a snaží se ze své čtvrti vymýtit všechny přistěhovalce. Stává se jedním z nejhlavnějších skinheadů a postupem času začíná být agresivní i vůči své rodině. Jedné noci, když mu pár černochů chce vykrást auto, Derek dva z nich zastřelí a je odsouzen ke třem letům vězení. Ve věznici

je umístěn mezi vězně černé pleť a tak rychle zjistí, že není tak úplně nezranitelný. Když je však ve sprchách znásilněn několika dalšími skinheady, dojde mu, že se v lidech mýlil a postupně přehodnocuje svůj dosavadní život. V příběhu sledujeme Dannyho, jak je ovlivněn bratrovým postojem a ideologií a jak se posléze Derek snaží o to, aby Danny nedopadl jako on.

Tento film má i 15 let od premiéry rozhodně co nabídnout. Za relativně jednoduchým příběhem se skrývá spousta zajímavých myšlenek a narážek na rasismus. Už jenom to, že Derek za dvojnásobnou vraždu dostal jen 3 roky a černoch, který s ním byl ve vězení za krádež televize, dostal 6 let, nutí člověka k zamyslení. Co se týče kritiky, film byl přijat velice kladně. Představitel Dereka Edward Norton byl dokonce za tuto roli nominován na Oscara a nutno říci že oprávněně. Americký film Kult hákového kříže prostě v žádném ohledu nezklame.

Kladivo na čarodějnice (1969)

Na závěr pro vás mám jeden historický kousek. Kladivo na čarodějnice je známý román Václava Kaplického, pojednávající o inkvizici, procesech s „čarodějnicemi“ a jejich následné upalování. Na motivy tohoto

díla byl v roce 1969 natočen černobílý film stejného jména, který však sděluje více než samotný román. V 60. letech minulého století totiž začali vycházet na povrch hrůznosti politických procesů a tak režisér a scénarista Otakar Vávra využil analogii těchto procesů s procesy inkvizice a do filmu vše šikovně zakomponoval. Z tohoto důvodu se film samozřejmě krátce po premiéře ocitl v trezoru a na jeho obnovenou premiéru si lidé museli 20 let počkat. Film však dodnes varuje před upřednostňováním neomezené moci nad životy nevinných lidí.

Co se týče děje a způsobu zpracování filmu, je celý dosti surový a přesvědčivý. V podstatě se dá říct, že se autoři nezastavili před ničím a snímek je tak více než realistický. Vzhledem k tématu, jakým se zabývá, se tak může stát, že ne všichni lidé z něj budou nadšení a některým bude připadat dokonce znechucující a odporný. Nicméně, i na takovýto film je občas třeba se podívat, abychom nezapomněli, že minulost nebyla vždy úplně růžová.

INI OGIC

SKAUTI JINDE

RYCHNOV NAD KNĚŽNOU

1. Mohl/a by ses nám na úvod trochu představit? Co tě ke skautingu přivedlo? Jakou máš funkci ve vašem středisku?

Nazdar bratři a sestry, jmenuji se Petr Jung, přezdívkou Tulák. Do skautu mě v mých jedenácti letech přivedl kamarád – spolužák ze školy, o rok později jsem složil slib. Krátce na to jsem začal vypomáhat na schůzkách menší smečky vlčat a ta postupně dozrála ve skautský oddíl, který jsem pak několik let vedl i během mého studia v Praze. Když jsem začal pracovat, nezbyvalo na oddíl dost času, takže jsem se jen občasně věnoval roverům. Od letošního jara nově zastávám funkci výchovného zpravodaje střediska pro chlapecký kmen.

2. Kolik členů má vaše středisko? Jaké máte oddíly?

Letos se registrovalo v našem středisku 140 členů, z toho většina dětí – nejvíce zastoupené máme světlušky a vlčata. Jest-

li dobře počítám, tak aktuálně máme jedenáct družin.

3. Kde se scházíte? Jsou prostory vaší klubovny dostačující?

Scházíme se na kopci na kraji Rychnova s výhledem na město, kde stojí naše klubovna Dubinka. V oploceném areálu s loukou, hřištěm a ohništěm stojí budova s dvěma klubovnami, kuchyní, sprchou, záchody a spoustou různých skladů a komor. V jedné z kluboven je krb, v celé budově máme podlahové vytápění.

Kromě základny v Rychnově máme ještě srub na tábořišti v údolí Benátky u řeky Kněžny, kam jezdíváme na víkendy nebo například slavíme s rovery Silvestr.

Z mého pohledu je areál určitě dostačující, máme spoustu prostoru, klid na kraji města a vcelku komfortně vybavenou budovu. Každý oddíl sice nemá vlastní klubovnu a údržba areálu zabere spoustu práce, ale se

Petr "Tulák" Jung - výchovný zpravodaj střediska

zázemím jsme rozhodně spokojení.

4. Potýkáte se s nedostatkem nových členů? Pořádáte nějaké náборы?

Stejně jako jiná střediska na okrese máme aktuálně děti až dost, především nejmladších kategorií. Hlásí se nám sami, náборы nepořádáme. Většinou se o skautu doslechnou buď přímo děti od spolužáků a kamarádů, nebo jejich rodiče od známých, sousedů apod. Někteří vůdci už ani nenabírají, kolik mají (budoucích) skautíků.

5. Jak jste na tom s vedoucími? Máte dostatek schopných, kvalifikovaných vedoucích?

Dobrych vůdců není nikdy dost, nicméně máme jich rozhodně výrazně méně, než bychom byli schopni využít. Velká část skautů a skautek odchází na vysoké školy do velkých měst a často si dávají s návratem na čas. Tak jako třeba já – už mám pár let po škole, ale pracuji v Praze.

Oslava narozenin vůdce střediska „Akely“

Na jaře u nás ve středisku po dlouhém hledání proběhla obměna vedení, takže se nás zapojilo víc mladých a to i dojíždějících (z Prahy, Brna apod.). Čeká nás jistě spousta změn, máme kupu energie a nápadů, ale nejprve se musíme trochu rozkoukat. Věřím, že zvládneme nastavit systém, ve kterém budeme schopni do budoucna vychovávat, udržet a motivovat schopné vůdce.

6. Pořádáte nějaké (tradiční) akce pro veřejnost? Jaké?

Každý rok tradičně pořádáme mikulášskou besídku a letos úspěšně proběhl druhý ročník plesu, který se pomalu taky dostává na seznam tradičních akcí. Příští rok vychází přesně na Den

sesterství (22. února), pozvánku jistě včas dostanete i vy.

7. Kam jezdíte na tábor?

Máme tábořiště kousek nad Lukavicí, v údolí Benátky u řeky Kněžny. Před pár lety jsme si na louce postavili bytelný srub, který slouží jako táborová kuchyň, udržujeme příjezdovou cestu a vůbec si údolíčko hezky zvelebujeme.

8. Jakým způsobem jste oslavili 100 let skautingu?

Oslav bylo vícero, ta oficiální byla v klubovně na Dubince – s velkým dortem, hosty, dřívějšími odchovanci našeho střediska a samozřejmě se slavnostním ohněm, zpěvem a vypravováním dlouho do noci. Někteří se

ale zúčastnili i celostátních oslav – ať už v Praze nebo na vrcholcích hor vítáním úsvitu nového skautského století.

Děkujeme středisku za fotky i rozhovor.

Tábořiště u Lukavice v údolí Benátky

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC SRPNA 2013

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ZÁPISY A FOTKY Z TÁBORŮ
SPUSTA (NE)TRADIČNÍCH TIPŮ
A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.JUNAK.DOBRUSKA.CZ

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavlna Čiháčková - pavlna.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Hana Benešová, Daniela Dítětová, Martin Dítě, Jiří Hanousek, Petr Jung, Petr Lukášek, Jiří Martinek, Ondřej Němeček, Jiří Novák, Petr Školník

FOTOGRAFIE:

Daniela Dítětová, Jiří Hanousek, Jiří Martinek, Ondřej Němeček, Jiří Novák, Jiří Štffa

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Petr Lukášek

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Svojsíkovy závody v Kostelci nad Orlicí

“Boj stvořila příroda, nenávist vynalezl člověk.”

Karel Čapek